



תת"ע 3940/02/15 - מדינת ישראל נגד חוראני עלי חוראני עלי

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

28 יוני 2017

תתע"א 3940-02-15 מדינת ישראל נ'
חוראני עלי

בפני כב' השופט יעקב בכר, שופט בכיר

המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	חוראני עלי חוראני עלי

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד רפאלה שושן

הנאשם - נוכח

הסניגור - עו"ד חן רואימי

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

1. ראשית דברי:

בפני בקשה לזיכוי של הנאשם מכוח טענת "אין להשיב לאשמה" עפ"י סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב - 1982 (להלן: "**החסד"פ**").

2. נסיבות המקרה:

על פי העובדות המפורטות בכתב האישום, ביום 22/01/15 נהג הנאשם כאשר בדוגמא של אויר נשוף שלו, נמצא כי ריכוז האלכוהול בליטר אחד הינו 425 מיקרוגרם, העולה על המידה הקבועה וזאת בניגוד לסעיף 62(3) לפקודת התעבורה {נוסח חדש} (להלן: "**הפקודה**") ותקנה 169ב' לתקנות התעבורה תשכ"א-1961 (להלן: "**התקנות**").

3. דיון והכרעה:

עמוד 1



בסיום פרשת התביעה, טען הסניגור המלומד כי יש לזכות את הנאשם מכוח טענת "אין להשיב לאשמה", מאחר והמאשימה לא השכילה להוכיח כי הנאשם נהג בשעת האירוע ב"מקום ציבורי" כלשון **סעיף 62(3) לפקודה**, שכן המקום בו נעצר ועוכב היה "אזור מאוים" כהגדרת המאשימה בעצמה במסמכיה, ואזור כזה אינו עומד בקנה אחד עם הגדרתו של "מקום ציבורי".

כידוע, מטרת הטענה של "אין להשיב לאשמה" היא להביא לסיום המשפט הפלילי, מקום שהתביעה לא הרימה את נטל הבאת הראיות באמצעות ראיות לכאוריות להוכחת הנטען בכתב האישום (**ע"פ 24/49 זרקא נ' היועמ"ש פ"ד ד' 522, 504, מפי כב' השופט אגרנט (כתוארו אז)**), כך שתפקידו של ביהמ"ש הינו לבחון את מסכת התביעה ולהביע עמדה לכאורית בנוגע לטענה הנ"ל (**ע"פ 2194/17 חיפה כימיקלים בע"מ נ' עיריית חיפה (פורסם בנבו, 15.03.2017)**). כדי לעבור את המשוכה שבעקבותיה תחויב ההגנה להשיב לאשמה אין צורך אלא בראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב האישום, ודי בקיומה של מערכת ראיות ראשונית המעבירה את הנטל של הבאת הראיות על שכם הנאשם (**דברי כב' השופט ש. לוי (כתוארו אז) בע"פ 141/84 מדינת ישראל נ' טובול ואח' פ"ד לט (3), 596 (607-606)**).

בע"פ 732/76 מדינת ישראל נ' כחלון (פ"ד לב (1), 170) קבע כב' השופט בדימוס שמגר (כתוארו אז) כי "אין לדקדק בשלב דיוני זה כחוט השערה ולערך בדיקה מסועפת כדי להסיק אם אכן הוכח לכאורה כל פרט שולי וכל יסוד משני מאלה שהוזכרו באישום. די בכך שהיו ראיות לכאורה לגבי היסודות המרכזיים של האישום".

יתרה מכך, **בבש"פ 153/95 רחאל נ' מדינת ישראל פ"ד מט(2) 221**, נקבע כי לנוכח ההשלכה המוגבלת של ראיות לכאורה על הכרעת הדין, נקבע כי די בראיות דלות ובסיסיות וכי הראיות אינן מאבדות מערך הלכאורי, גם אם בחומר שהובא בפרשת התביעה קיימות ראיות המחלישות את הראיות המרשיעות או סותרות אותן. (**ור' גם בבש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133 ובש"פ 4192/97 חסין נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], ניתן ביום 27.7.2007)**

הכלל הוא אם כן, כי רק אם ייקבע כי אין בראיות שהוגשו לבית המשפט מטעם התביעה כדי לבסס הרשעה, אפילו באם יינתן בהן מלוא האמון, ויוענק להן מלוא המשקל הראייתי, אין הצדקה לדרוש מן הנאשם להתגונן, שהרי אין לו בפני "מה" להתגונן וראוי לזכותו (**י. קדמי, על סדר הדין בפלילים, תשס"ט - 2009, חלק שני, כרך א', עמ' 1446**).

ומן הכלל אל הפרט, סבורני כי המאשימה הציגה תשתית ראייתית לכאורה במידה שיש בה על מנת להעביר את נטל הבאת הראיות מהתביעה לנאשם, וכי יש מקום לשמוע את פרשת ההגנה על מנת שניתן יהיה להכריע בדין, וזאת מן הטעמים הבאים:



ראשית, בהזמנה לדין (ת/2) פירטה המאשימה את מקום מעצרו של הנאשם, בדיקת השכרות שבוצעה ותוצאותיה, והתנצלותו של הנאשם למעשיו בתגובתו. בנוסף, מהמזכר ודו"ח הפעולה (ת/1, ת/10) שהוכנו ע"י עומר אסדי ושאהר דבאח בהתאמה, פורט היכן נעצר הנאשם כאשר בידו כוס יין אדום, שפיכת המשקה, בדיקת רמת שכרותו ועיכובו להמשך טיפול בתחנת המשטרה.

שנית, דו"ח בדיקת השכרות שנערכה לנאשם (ת/6), מעיד בפירוט על ביצוע הבדיקה שנערכה לנאשם תוך הקפדה על הנחיות ביצועה לכאורה, כאשר מדברי הסניגור עצמו עולה כי אין מחלוקת לגבי תקינות מכשיר הינשוף ואמינותו במקרה דנן. כמו כן, דו"ח הפעולה ואכיפת איסור שימוש מעיד על מקום עצירת רכבו של הנאשם, השיחה שנוהלה עימו בו הוא מציין כי שתי כוס יין, ביצוע בדיקת המאפיינים, הסכמתו לבדיקת הינשוף, הקפדה על ההנחיות לכאורה, עיכובו של הנאשם והתנצלותו של הנאשם כי שתי וכי לא יעשה זאת יותר.

שלישית, בדו"ח הפעולה של רס"מ חיים דה קסטרו (ת/4) מפורטות נסיבות עיכובו של הנאשם, לרבות ריח אלכוהול חזק שנדף מהנאשם באומרו כי שתי יין, צעקותיהם של חבריו לנסיעה, עיכובו של הנאשם וביצוע בדיקת הנשיפון ולאחריה ביצוע בדיקת הינשוף כאשר מצוין כי בטווח הזמן בין הבדיקות הנאשם לא שתי, לא אכל, לא הקיא ולא עישן, וכן תוצאות בדיקת הינשוף.

לפיכך, מכלול הראיות הנ"ל, מצביע כי לפחות בשלב זה, השכילה המאשימה להציג תשתית ראיתית לכאורית, דהיינו מערכת ראשונית של ראיות בסיסיות דלות המצביעות אל עבר הוכחת יסודותיה של העבירה המיוחסת לנאשם בכתב האישום.

באשר לטענת הסניגור לעניין "אזור מאוים" אשר אינו עונה על הגדרת המושג "מקום ציבורי" כלשון העבירה המיוחסת לנאשם:

ראשית, המקום בו עוכב ונעצר הנאשם בהיות נהג בשכרות לכאורה הינו בכפר מג'ד אל כרום, כאשר במזכר של עומר אסדי (ת/1) אף מפורט כי הנאשם נהג לכיוון צומת מג'ד אל כרום המזרחית בציר פנימי.

מיקום זה הנ"ל תואם את הגדרות החוק המופיעות בסעיף 34כ"ד לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**") לפיהן מקום ציבורי הינו:

"דרך, בנין, מקום או אמצעי תעבורה שיש אותה שעה לציבור זכות או רשות של גישה אליהם, בלא תנאי או בתנאי של תשלום..."

ודרך ציבורית הינה "**כביש, שוק, ככר, רחוב, גשר וכל דרך שעוברים בה הרבים כדין**".

בנוסף, לפי הפקודה, הגדרתו של המונח דרך הינה "**לרבות כל מסילה, דרך, רחוב, סמטה, ככר, מעבר,**



גשר או מקום פתוח שיש לציבור זכות לעבור בהם."

במקרה דנן, ניכר כי על פניו, המקום הנ"ל בו עוכב ונעצר הנאשם, כביש פנימי המוביל לכיוון צומת מג'ד אל כרום המזרחית, תואם את הגדרות החוק והפקודה לעניין דרך, מקום ציבורי ודרך ציבורית כאשר ניתן לתארו כדרך אשר לציבור זכות או רשות לעבור בה, אשר מובילה לכיוון צומת ראשי.

לעניין זה, טען הסניגור המלומד כי העובדה לפיה עפ"י המזכר של השוטר דה קסטרו (ת/4) כתובת האירוע הנ"ל בו עוכב הנאשם הינה "אזור מאוים", ומאחר שכך, אין היא עומדת בקנה אחד עם הגדרות החוק והפקודה למקום ציבורי ו/או דרך. דהיינו, מדובר במקום בו אין לציבור זכות או רשות לעבור בה.

יחד עם זאת, וככלל, המושג "אזור מאוים" איננו במקורו מושג משפטי אלא מדובר מונח משטרי ולכן נוטה אני לקבל את גרסת המאשימה לעניין זה, ולפיה הכוונה לאזור בו מתגורר אדם שהוא מאוים על פי הגדרת המשטרה, או לחילופין, מוגדר כל אותו אזור (כפר במקרה דנן) כ"אזור מאוים" מאחר ואין בו כתובות מדוייקות שיאפשרו לנתב במדוייק ולפלס דרך אל עבר המקום המאויים כביכול. לכן, מופיע באופן אוטומטי המונח "אזור מאוים" במערכת המשטרתית, וכפי שמופיע בדו"ח הפעולה של השוטר חיים דה קסטרו (ת/4) מבלי שהיה עליו לציין זאת בכתב באופן אישי.

בהקשר זה, וכפועל יוצא, אינני נכון לקבל בשלב זה את טענת הסניגור כי המונח "אזור מאוים" אינו בגדר ידיעתו השיפוטית של אף בית משפט במדינת ישראל ומכיוון שכך אין הוא יכול לקבוע כי מונח זה הינו מונח משטרי, שכן המונח "אזור מאוים" (בג"ץ 8803/06 גני חוגה בע"מ נ' שר האוצר (פורסם בנבו, 01.04.2007), בג"ץ 5553/14 פלוני נ' רשות האוכלוסין וההגירה (פורסם בנבו, 29.10.2014), בג"ץ 2974/10 פלוני נ' משרד ראש הממשלה (פורסם בנבו, 07.09.2010) והמונח "מאויים" (בג"ץ 2608/13 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 25.07.2013), בג"ץ 4664/07 עידה אחמד אבו עביד נ' שר הפנים מדינת ישראל (פורסם בנבו, 28.08.2007, ת"פ (שלום פ"ת) 14294-02-12 מדינת ישראל נ' מחפוד מראעבה (פורסם בנבו, 13.03.2012, ת"פ (שלום פ"ת) 25129-06-10 מדינת ישראל נ' איאד מוצטפא (פורסם בנבו, 09.06.2011) כבר זכו להתייחסות נרחבת קודמת בפסיקה אף אם לא בתחום התעבורה אלא בתחום הביטחוני, ועל כן אין מן הנמנע כי בית המשפט יקבע כי המונח "אזור מאוים" הינו מונח משטרי, המשוך לגורמי אכיפת החוק.

לפיכך, אין לראות בכביש בו נסע הנאשם עת עוכב ונעצר (ציר פנימי לכיוון צומת מג'ד אל כרום המזרחית), כ"אזור מאוים" שבו אין לציבור זכות או רשות מעבר בו. האזור סומן כך ע"י המשטרה בשל חוסר דיוק כתובות בכפר עצמו ולכן לא ניתן לסווג פעולת סימון זו ע"י המשטרה כהכרזה על אזור מאוים בו אין לציבור זכות גישה או רשות מעבר. שכן, אם היה כך הדבר והיה זה אזור מאוים בו אין זכות או רשות מעבר לציבור, כעמדת הסניגור, הרי שהיה עלינו להגיע לתוצאה בלתי סבירה ולראות את כל הכפר כאזור מאוים בו לא הייתה גישה או זכות מעבר לציבור כלל, בדומה לעוצר כללי, ולכך אין ביהמ"ש מסכים.



שנית, אף אם נלך לפי גישת הסניגור שאכן מדובר ב"אזור מאוים" בו אין זכות או רשות מעבר לציבור, עדיין אין זה מביא לאותנו למסקנה כי אכן אין במקום זה זכות או רשות מעבר לציבור כלל, שכן הדבר עשוי להיות תלוי ברמת המאוימות, ויכול כי רמת המאוימות אינה מגיעה עד כדי פגיעה בזכות או רשות המעבר בו לציבור. לפיכך, חסימת הגישה לציבור עשויה להיות תלויה ברמת המאוימות באזור המוכרז כמאויים, ולכן לא ניתן להסיק במקרה דנן מאום בדבר נטרול הזכות או רשות הציבור למעבר באזור זה.

האם כל אזור שייחשב למאויים ניתן לסווגו ככזה אשר לא ניתנת לציבור זכות לעבור בו? כאמור לעיל, התשובה לכך שלילית. אם היה כך הדבר, סביר כי הנחיות המשטרה היו מחמירות יותר בדבר כניסת ומעבר רכבים אזרחיים ו/או משטרתיים לאזור זה והדבר לא היה מסתכם ברישום בלבד של המונח "אזור מאויים".

שלישית, מאחר והמקום בו עוכב ונעצר הנאשם עונה להגדרות החוק והפקודה ביחס למקום ציבורי, דרך ציבורית ודרך, ולפי כל אלו, לציבור אכן יש זכות או רשות מעבר בו, הרי שנוצרת מכוח אלו חזקה עובדתית לפיה לציבור מוקנית הזכות הנ"ל, ומאחר שכך, עובר נטל ההוכחה אל כתפי הנאשם לסתור את החזקה העובדתית הנ"ל שנוצרה כנגדו, כלל אשר מקורו גם בסוגיות שונות בדיני התעבורה וכבר יושם בפסיקה בהתאם (פ"ל (תעבורה עכו) 5066-10-10 מדינת ישראל נ' אלעד ויצמן (פורסם בנבו, 16.01.2012), פ"ל (תעבורה ת"א) 4466-06-13 מדינת ישראל נ' יעקב בן טולילה (פורסם בנבו, 17.09.2014), ת"ת (תעבורה ירושלים) 1576/01 מדינת ישראל נ' אברהם קשאני (פורסם בנבו, 30.05.2005), ת"ד (תעבורה ת"א) 1523-05-12 מדינת ישראל נ' ברוך יצחקי (פורסם בנבו, 16.02.2014), ת"ד (תעבורה עכו) 1133-08 מ.י. פרקליטות מחוז חיפה-פלילי נ' גבר בן כמאל הנו, ת"ד (תעבורה חי') 30659-07 מדינת ישראל נ' זגה נתיב (פורסם בנבו, 06.09.2010).

ומן הכלל אל הפרט, לא עולה במקרה דנן כי עמד הסניגור בנטל ההוכחה בדבר אי זכות או רשות המעבר לציבור במקום בו עוכב ונעצר הנאשם, שכן מעבר לעובדה כי לא מדובר במונח משפטי במקורו אלא משטרתי, טענת הסניגור לפיה השוטר חיים דה קסטרו העיד כי אינו יודע מהי הגדרתו של אזור מאויים, אינה יכולה לכשעצמה להעיד כי אכן מדובר באזור מאויים אשר לציבור אין זכות או רשות מעבר בו. כאמור לעיל, עסקינן במונח משטרתי שנקבע ע"י גורמי אכיפה שונים. אמנם אין לראות בעובדה כי חיים דה קסטרו לא ידע מהי הגדרתו של המונח המשטרתי "אזור מאויים" כאות כבוד למאשימה ו/או למשטרה, אך גם אין בכך כדי להביא לקביעה כי האזור המאויים הוא כזה אשר מונע זכות או רשות מעבר לציבור במקרה דנן.

לפיכך, אין לראות את המקום בו עוכב ונעצר הנאשם כ"אזור מאויים" אשר מונע גישה או רשות מעבר לציבור בו.

4. אשר על כן, ולאור כל האמור לעיל אני דוחה את הבקשה. נקבע לשמיעת פרשת ההגנה ביום 5/12/17 שעה 12:30.



על הנאשם להביא את עדיו לאותו מועד. מובהר לנאשם כי אם לא יופיע ישפט בהעדר.

ניתנה והודעה היום ד' תמוז תשע"ז, 28/06/2017 במעמד הנוכחים.

יעקב בכר , שופט בכיר